

Wat is het nat,
 wat is het nat,
 al onder mijne voeten,
 uitverkoren
 uitverkoren
 waar zal ik het zoeken?

Maar hierna werd het duidelijker:

Die ik het eerste nemen zal.

Laaghout koos de eerste de beste dame, die in zijn bereik was: tot aller vermaak een corpulente boere-juffrouw, die lacherig en verlegen naast hem ging staan en zich gewillig liet omdraaien:

Keer maar om je bent hem niet,
 Keer maar om je bent hem wel,
 Zie dàg, mijn lieve vrouw,
 ik gééf de hand aan jou,
 ik zal je nooit verlaten
 en daarom zoen ik jou.

De notaris meende zijn positie te redden door driest op te treden en gaf een klinkende zoen op de vlezige wangen van de tegenstrevende juffrouw Lichting. Zijn heldendaad werd door een luid hoera bekrachtigd en nu mocht hij bij de anderen gaan en moest de gezoende een man kiezen en kussen. Zij schudde wanhopig van nee, dat zij 't niet deed; maar ze drongen allen: „ja, ja, je moet”, zodat ze eindelijk toegaf en zonder te zien Smaring uitpikte. Deze knielde komies voor haar neer en eiste een flinke zoen.

De muziek had weer een vaderlands lied ingezet; maar zij stoorden er zich niet aan en zongen hun kringvers.

Smaring koos Jeanne van Larn, deze Beekman en Beekman nam juffrouw Oostburg; die, rood van opwinding, trok Colebrander uit de kring en kuste hem manmoedig, zonder gedraai, wat ieder deed lachen en haar toejuichen.

Ze wilden nu eerst wat rusten en iets gaan drinken, dan konden zij straks verder spelen. Het leek of allen tegelijk het geopperd hadden, niemand wist, dat Suze het had gesuggereerd, die dacht terecht, dat

Colebrander háár zou hebben gekozen.

Aan de tafel terug werden de dames en heren, die hadden moeten kiezen, druk geplaagd, vooral Laaghout en juffrouw Lichting en juffrouw Oostburg met Beekman. De candidaat deed tragies van zijn-hart-verloren-hebben en de huishoudster lachte trots: dat men haar op háár jaren nog zo plaagde, streelde haar ijdelheid. Laaghout hield zich ook goed tegen hun scherts en beloofde: „wacht maar, straks jullie”. Alleen juffrouw Lichting werd gloeiend verlegen, toen men haar vroeg wanneer haar verloving met de student publiek werd en zij trok het zich zó aan, dat ze onder geen voorwaarde meer wilde mee-doen en bij de ouderen bleef praten, toen de kring op nieuw werd gevormd.

Zij zongen nu eerst „Op Holland staat een huis”, maar dat beviel niet, omdat er niet in gezoend moest worden en spoedig waren ze bezig met het Patertje langs de kant, terwijl de muziek speelde „O Dierbaar plekje grond”.

Annie Colebrander werd een nonnetje en mevrouw Voeting; juffrouw Oostburg nog eens en een zusje van Larn. Tenslotte was dokter Colebrander pater. Snel bracht Suze de handen van haar burens links en rechts in elkaar en verdween ongemerkt; even later brak zij de kring tussen twee heren, die zij van achter en in het half-duister niet herkende.

Colebrander zag speurend rond, vond Suze niet op haar plaats, zocht verder, verder. Ze riepen al: „opschieten! je moet kiezen”. Maar daar hield de kopermuziek op met „O, schitterende kleuren van Nederlands vlag” en zette het strijkje een walsmelodie in.

„Walsen, walsen”, wilde Suze en de anderen riepen het nu ook. De heren namen de dames naast zich om het middel en daar ging het dansende over het gras.

Het invallen van het strijkje was Suzes werk. Zij liid niet van zoen-spelletjes, die ze burgerlik vond en vies. Ook het-in-'t-openbaar-gezoend worden vond ze op zichzelf onaangenaam. Zij had meegedaan aan